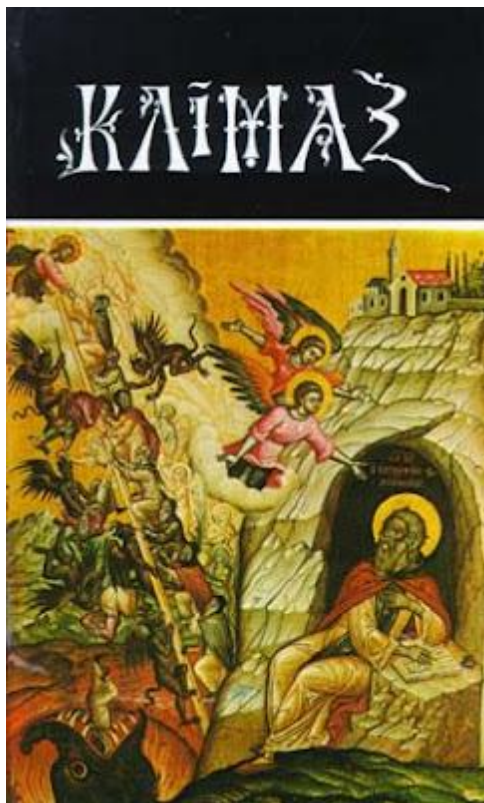

imverias.blogspot.com

Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου:Περί λογισμών βλασφημίας (οι οποίοι είναι ανέκφραστοι)

6–8 Minuten

"Κλίμαξ"

_ΛΟΓΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Περί λογισμών βλασφημίας

(οι οποίοι είναι ανέκφραστοι)

1. Από δηλητηριώδη ρίζα και φοβερή μητέρα - εννοώ την μολυσμένη υπερηφάνεια- ακούσαμε προηγουμένως ότι προέρχεται ένας πολύ φοβερός απόγονος, δηλαδή η ανέκφραστη βλασφημία. Γι' αυτό είναι ανάγκη να την φέρω με στην μέση, διότι δεν είναι τυχαίος εχθρός, αλλά εχθρός και αντίπαλος φοβερώτερος από κάθε άλλον. Το δε χειρότερο είναι, ότι δεν μπορείς εύκολα να την εκφράσης και να την εξομολογηθείς ή να την στηλιτεύσης ενώπιον πνευματικού ιατρού. Εξ αιτίας αυτού πολλές φορές αυτή η ανόσιος έφερε πολλούς σε απόγνωσι και απελπισία και κατέστρεψε κάθε τους ελπίδα, όπως το σαράκι το ξύλο.

2. Αυτή λοιπόν, αυτή η παμμίαρη βλασφημία ευχαριστείται πολλές φορές κατά την διάρκεια των αγίων συνάξεων και ακόμη την φρικτή ώρα της τελέσεως των Μυστηρίων να υβρίζει τον Κύριον και τα τελούμενα άγια μυστήρια. Από αυτό αντιλαμβανόμεθα πλήρως ότι δεν τα πρόφερε τα ανείπωτα και ασεβή και ακατανόητα εκείνα λόγια η ιδική μας ψυχή, αλλά ο αντίθεος δαίμων, ο οποίος εκδιώχθηκε από τους

ουρανούς, διότι και εκεί σκέφθηκε να βλασφημήση τον Κύριον.

Διότι αν ήταν ιδικά μου τα άσεμνα και απρεπή εκείνα λόγια, πώς δέχομαι το δώρο της Θείας Κοινωνίας και το προσκυνώ; Πώς μπορώ να υβρίζω και να δοξολογώ συγχρόνως;

3. Πολλούς πολλές φορές ο απατεών δαίμων της βλασφημίας τους ωδήγησε σε παραφροσύνη.

Διότι κανείς άλλος λογισμός δεν είναι τόσο δύσκολος στην εξαγόρευσί του όσο αυτός.

Γι' αυτό πολλές φορές σε πολλούς εγήρασε μέσα τους. Και ως γνωστόν τίποτε δεν ισχυροποιεί τους δαίμονες και τους λογισμούς εναντίον μας, όσο το να τους τρέφωμε και να τους αποκρύπτωμε μέσα στην καρδιά μας ανεξομολόγητους.

4. Κανείς ας μη θεωρή τον εαυτόν του αίτιο για τους λογισμούς της βλασφημίας. Ο Κύριος, ο οποίος είναι καρδιογνώστης, γνωρίζει καλά ότι δεν είναι ιδικά μας αυτού του είδους τα λόγια και οι σκέψεις, αλλά των εχθρών μας.

5. Η μέθη είναι αιτία στο να σκοντάφτη κάποιος. Ομοίως και η υπερηφάνεια είναι αιτία των

απρεπών λογισμών. Και εκείνος πού εσκόνταψε είναι αναίτιος γι' αυτό, αλλά θα τιμωρηθή πάντως, διότι εμέθυσε.

6. Όταν εσταθήκαμε να προσευχηθούμε, ξεσηκώθηκαν εναντίον μας οι ακάθαρτοι εκείνοι και ανείπωτοι λογισμοί. Και μόλις ετελειώσαμε την προσευχή, έφυγαν αμέσως. Διότι δεν συνηθίζουν να μάχωνται εκείνους πού δεν τους μάχονται.

7. Όχι μόνο τον Θεόν και τα θεία ο άθεος αυτός δαίμων βλασφημεί, αλλά και προφέρει μέσα στον νου μας μερικά αισχροτάτα και άπρεπα λόγια, για να εγκαταλείψωμε την προσευχή ή για να πέσωμε σε απόγνωσι. Έτσι πολλούς τους εμπόδισε από την προσευχή και πολλούς τους απεμάκρυνε από τα Μυστήρια.

Σε μερικούς κατέτηξε τα σώματα από την λύπη. Άλλους ο πονηρός αυτός και απάνθρωπος τύραννος τους εδάμασε με την νηστεία και δεν τους επέτρεψε την παραμικρή ανακούφισι.

Και κατώρθωσε να πείση όχι μόνο τους κοσμικούς, αλλά και τους μοναχούς, ότι δεν τους απολείπεται πλέον καμμία ελπίδα σωτηρίας και

ότι είναι ελεεινότεροι από όλους τους απίστους και από αυτούς τους ειδωλολάτρες ακόμη.

8. Όποιος ενοχλείται από το πνεύμα της βλασφημίας και θέλει να απαλλαγεί απ' αυτό, ας εννοήσει καλά ότι αιτία αυτών των λογισμών δεν είναι η ιδική του ψυχή, αλλά ο ακάθαρτος δαίμων, πού είπε κάποτε προς τον Κύριον: «Ταύτα πάντα σοι δώσω, εάν πεσών προσκυνήσης μοι» (Ματθ. δ' 9).

Για τούτο και εμείς ας τον περιφρονούμε και ας μη υπολογίζωμε καθόλου τα λεγόμενά του και ας του λέγωμε: «Ύπαγε οπίσω μου, σατανά. Κύριον τον Θεόν μου προσκυνήσω και αυτώ μόνω λατρεύσω» (πρβλ. Ματθ. δ' 10). «σού δε επιστρέψει ο πόνος και ο λόγος επί την κεφαλήν σου, και επί την κορυφήν σου η βλασφημία σου καταβήσεται» (πρβλ. Ψαλμ. ζ' 17) έν τώ νύν αιώνι και έν τώ μέλλοντι».

9. Όποιος προσπαθεί να παλαίψη εναντίον του δαίμονος της βλασφημίας με διαφορετικό από τον προηγούμενο τρόπο, ομοιάζει μ' εκείνον πού επιχειρεί να συλλάβη την αστραπή με τα χέρια του. Διότι πώς είναι δυνατόν να συλλάβη ή να

αντειπή ή να παλαίψη εναντίον εκείνου που επέρχεται στην καρδιά ξαφνικά σαν άνεμος, που είναι τα λόγια του γρηγορώτερα από την ριπή του οφθαλμού, και που αμέσως γίνεται άφαντος;

10. Όλοι οι εχθροί ίστανται απέναντί μας και μάχονται και αργούν κάπως και δίνουν καιρό στον ανταγωνιστή τους. Αυτός όμως όχι! Αλλά μόλις φάνηκε έφυγε, και μόλις ωμίλησε ανεχώρησε.

11. Πολλές φορές τούτος ο δαίμων συνηθίζει να εισχωρή στον νου των πιο απλών και πιο ακεραίων, διότι αυτοί θορυβούνται και ταρασσονται υπερβολικά, πολύ περισσότερο από τους άλλους. Και σ' αυτούς, έχομε την γνώμη, ότι ο πόλεμος οφείλεται εξ ολοκλήρου στον φθόνο των δαιμόνων και όχι στην οίησι.

12. Ας παύσωμε να κρίνωμε και να κατακρίνωμε τον πλησίον, και τότε δεν πρόκειται να φοβηθούμε τους λογισμούς της βλασφημίας. Διότι αφορμή και ρίζα του δευτέρου είναι το πρώτο.

13. Εκείνος που είναι κλεισμένος σ' ένα σπίτι, ακούει τα λόγια αυτών που περνούν απ' έξω,

χωρίς να συνομιλή μαζί τους.

Παρομοίως και η ψυχή που ζη με αυτοσυγκέντρωσι, ταρασσεται ακούοντας τις βλασφημίες που προφέρει διερχόμενος ο διάβολος.

14. Όποιος περιφρονεί τούτον τον δαίμονα, ελευθερώθηκε από το πάθος. Όποιος σοφίζεται να αγωνισθή εναντίον του διαφορετικά, στο τέλος νικάται. Διότι εκείνος που προσπαθεί να συλλάβη τα πνεύματα με λόγια, ομοιάζει με εκείνον που προσπαθεί να κλείση κάπου τους ανέμους.

Κάποιος εκλεκτός μοναχός, ενοχλούμενος είκοσι χρόνους από τούτον τον δαίμονα, έλυωσε την σάρκα του με νηστείες και αγρυπνίες. Και αφού δεν είδε από αυτά καμμία ωφέλεια, έγραψε το πάθος σε χαρτί και επήγε και το έδωσε σε κάποιον άγιο άνδρα. Έπεσε δε κατά πρόσωπον στην γη και δεν μπορούσε να ανυψώση προς αυτόν το βλέμμα του. Ο γέροντας μόλις το διάβασε, χαμογέλασε, και αφού σήκωσε τον αδελφό, του λέγει: «Βάλε, τέκνον μου, το χέρι σου στον αυχένα μου». Αφού το έβαλε ο αδελφός, του λέγει ο μέγας εκείνος: «Ας είναι επάνω στον τράχηλό μου, αδελφέ, αυτή η αμαρτία, όσα

χρόνια την είχες ή θα την έχης ακόμη. Μόνο εσύ να μην την υπολογίζης πλέον καθόλου». Και ο αδελφός αυτός διαβεβαίωνε ότι δεν πρόφθασε να βγει από το κελλί του γέροντος, και το πάθος έγινε άφαντο. Τούτο το περιστατικό μου το διηγήθηκε δοξάζοντας τον Θεόν ο ίδιος αδελφός στον οποίο συνέβη.

Όποιος ενίκησε τούτο το πάθος απεμάκρυνε την υπερηφάνεια.

Ι.Μ.Παρακλήτου